



คำวินิจฉัยที่ ๒๔/๒๕๕๐

เรื่องพิจารณาที่ ๑๓/๒๕๕๐

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์  
ศาลรัฐธรรมนูญ

วันที่ ๑๕ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๐

ระหว่าง { คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ผู้ร้อง  
นายภทรบท วรวรรณปรีชา ผู้ถูกร้อง

เรื่อง คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ขอให้คณะตุลาการรัฐธรรมนูญวินิจฉัยชี้ขาดกรณีนายภทรบท วรวรรณปรีชา สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดนนทบุรี จงใจไม่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน และเอกสารประกอบ

คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (คณะกรรมการ ป.ป.ช.) ผู้ร้อง ส่งคำร้อง ลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๐ ขอให้คณะตุลาการรัฐธรรมนูญวินิจฉัยชี้ขาดตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓๔ ประกอบประกาศคณะปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ฉบับที่ ๓๑ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๕ ข้อ ๓ และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๔๕ มาตรา ๓๕ กรณีนายภทรบท วรวรรณปรีชา ผู้ถูกร้อง จงใจไม่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน และเอกสารประกอบต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ภายในเวลาที่กฎหมายกำหนด กรณีพ้นจากตำแหน่งและกรณีพ้นจากตำแหน่งมาแล้วเป็นเวลาหนึ่งปี

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องสรุปได้ว่า นายภทรบท วรวรรณปรีชา ผู้ถูกร้อง ดำรงตำแหน่งเป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดนนทบุรี โดยได้รับเลือกตั้งเมื่อวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๓ และพ้นจากตำแหน่งเนื่องจากสมาชิกภาพสิ้นสุดลงตามอายุของสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดนนทบุรีเมื่อวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗

เนื่องด้วยพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔ (๕) มาตรา ๓๒ และมาตรา ๓๓ และประกาศคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ เรื่อง กำหนดเกณฑ์รายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อให้ผู้บริหารท้องถิ่นและสมาชิกสภาท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ลงวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๔๒ ซึ่งมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๓ ได้กำหนดเกณฑ์รายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งมีผลให้ผู้บริหารและสมาชิกสภาท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีรายได้อยู่ในเกณฑ์ตามประกาศดังกล่าวเป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง มีหน้าที่ต้องยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน และเอกสารประกอบของตน คู่สมรส และบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ ต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ภายในสามสิบวัน ทุกครั้งที่เข้ารับตำแหน่ง พ้นจากตำแหน่ง และพ้นจากตำแหน่งดังกล่าวมาแล้วเป็นเวลาหนึ่งปี

จากการตรวจสอบปรากฏว่า ในปีงบประมาณ ๒๕๔๒ องค์กรบริหารส่วนจังหวัดนนทบุรี มีรายได้รวมทั้งสิ้น ๓๓๖,๕๒๓,๖๔๕.๔๑ บาท ซึ่งเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่ประกาศคณะกรรมการ ป.ป.ช. ฉบับดังกล่าวกำหนด มีผลให้ผู้บริหารและสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดนนทบุรี มีหน้าที่ต้องยื่นบัญชี ฯ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓๓ ภายในสามสิบวันนับแต่วันเข้ารับตำแหน่ง พ้นจากตำแหน่ง และพ้นจากตำแหน่งมาแล้วเป็นเวลาหนึ่งปี รวม ๓ ครั้ง และปรากฏว่า ผู้ถูกร้องได้ยื่นบัญชี ฯ เพียง ๑ ครั้ง เมื่อเข้ารับตำแหน่งโดยยื่นบัญชี ฯ เมื่อวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๔๓ ส่วนอีก ๒ ครั้ง คือ (๑) กรณีพ้นจากตำแหน่ง ซึ่งต้องยื่นภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ ผู้ถูกร้อง มิได้ยื่นบัญชี ฯ ต่อผู้ร้องภายในเวลาที่กฎหมายกำหนด โดยมีได้แจ้งเหตุขัดข้องให้ผู้ร้องทราบ ผู้ร้อง จึงได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ถูกร้องชี้แจงข้อเท็จจริง รวม ๓ ฉบับ คือ หนังสือสำนักงาน ป.ป.ช. ลับ ค่วน ที่ ปช ๐๐๐๕.๐๔/๑๖๘๘ ลงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๔๗ หนังสือสำนักงาน ป.ป.ช. ลับ ค่วน ที่ ปช ๐๐๐๕.๐๔/๒๓๑๕ ลงวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๔๗ และหนังสือสำนักงาน ป.ป.ช. ลับ ค่วน

ที่ ปช ๐๐๐๕.๐๔/๒๖๗๔ ลงวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๔๗ และ (๒) กรณีพ้นจากตำแหน่งมาแล้ว เป็นเวลาหนึ่งปี ซึ่งต้องยื่นภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ ผู้ถูกร้องก็มีได้ ยื่นบัญชีฯ ต่อผู้ร้องภายในเวลาที่กฎหมายกำหนด โดยมีได้แจ้งเหตุขัดข้องให้ผู้ร้องทราบ ผู้ร้องจึงได้มี หนังสือแจ้งให้ผู้ถูกร้องชี้แจงข้อเท็จจริง รวม ๓ ฉบับ คือหนังสือสำนักงาน ป.ป.ช. ลับ ค่วน ที่ ปช ๐๐๐๕.๐๗/๐๔๗๒ ลงวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๔๘ หนังสือสำนักงาน ป.ป.ช. ลับ ค่วน ที่ ปช ๐๐๐๕.๐๗/๐๕๑๓ ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๔๘ และหนังสือสำนักงาน ป.ป.ช. ลับ ค่วน ที่ ปช ๐๐๐๕.๐๗/๑๘๒๕ ลงวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๔๘

เมื่อวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๔๕ ผู้ถูกร้องได้รับมอบหมายจากนางสาววิภาวัลย์ (วิภาวรรณ) วรวรรณปรีชา ซึ่งเป็นพี่สาวและดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดนนทบุรี สมัยเดียวกัน ให้มายื่นบัญชีฯ แทน ในกรณีที่นางสาววิภาวัลย์พ้นจากตำแหน่งมาแล้วเป็นเวลาหนึ่งปี ณ สำนักงาน ป.ป.ช. แต่ผู้ถูกร้องยังคงไม่ได้ยื่นบัญชีฯ ของตนเองแต่อย่างใด

ผู้ร้องมีคำสั่งให้พยานบุคคลที่เกี่ยวข้อง จำนวน ๔ ราย และผู้ถูกร้องให้มาให้อัยการต่อ เจ้าพนักงาน ป.ป.ช. สรุปความได้ดังนี้

(๑) นางจุฬาลักษณ์ หมู่สุวรรณ ผู้อำนวยการกองคลัง องค์การบริหารส่วนจังหวัดนนทบุรี ให้ถ้อยคำว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัดนนทบุรีมีรายได้ในปีงบประมาณ ๒๕๔๒ จำนวน ๓๓๖,๕๒๓,๖๔๕.๔๑ บาท ปีงบประมาณ ๒๕๔๖ จำนวน ๖๕๓,๖๕๘,๖๘๒.๕๗ บาท และปีงบประมาณ ๒๕๔๗ จำนวน ๗๖๒,๗๘๒,๑๓๖.๖๒ บาท โดยในแต่ละปีจะมีการนำเสนอ รายรับของปีงบประมาณที่ผ่านมาเข้าที่ประชุมสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดนนทบุรีเพื่อขอตั้ง งบประมาณในปีถัดไป ซึ่งผู้บริหารและสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดนนทบุรีจะต้องทราบ รายละเอียดต่าง ๆ เพื่อพิจารณาผ่านงบประมาณในแต่ละปี

(๒) นางสุภาภรณ์ อาศัยบุญ รักษาการในตำแหน่งรองปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด นนทบุรี ให้ถ้อยคำฯ พยานเคยดำรงตำแหน่งหัวหน้าส่วนกิจการสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด นนทบุรี ตั้งแต่วันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๔๓ ถึงวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ พยานได้มีการจัดเตรียม และแจกจ่ายแบบบัญชีฯ และเอกสารคำแนะนำต่าง ๆ ตามที่ได้รับแจกจากสำนักงาน ป.ป.ช. ให้แก่ สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดนนทบุรีทุกคน รวมทั้งแจ้งให้ทราบด้วยวาจาว่าสมาชิกสภาองค์การ บริหารส่วนจังหวัดนนทบุรีมีหน้าที่ต้องยื่นบัญชีฯ ต่อผู้ร้อง ทั้งในกรณีเข้ารับตำแหน่ง กรณีพ้นจาก

ตำแหน่งและกรณีพ้นจากตำแหน่งมาแล้วเป็นเวลาหนึ่งปี ในรายชื่อของผู้ถูกร้อง เมื่อพยานได้รับแจ้งทางโทรศัพท์จากเจ้าพนักงาน ป.ป.ช. ขอให้ช่วยเร่งรัดให้ผู้ถูกร้องชี้แจงข้อเท็จจริงการไม่ยื่นบัญชี ฯ พยานก็จะแจ้งให้ผู้ถูกร้องทราบต่อไป และเมื่อมีโอกาสก็จะสอบถามผู้ถูกร้องว่าดำเนินการหรือยัง ก็ได้รับคำตอบจากผู้ถูกร้อง ว่า “กำลังดำเนินการอยู่”

(๓) นางสาวนฤมล ตุพันธ์วงษ์ ผู้รับหนังสือจากสำนักงาน ป.ป.ช. ที่มีไปถึงผู้ถูกร้อง ให้ถ้อยคำว่า พยานทำงานในตำแหน่งเสมียนธุรการทั่วไปของโรงงาน ALCO PRODUCT ซึ่งตั้งอยู่เลขที่ ๑๒๓/๘ หมู่ ๘ ตำบลบางกระสอบ อำเภอเมืองนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี พยานเป็นผู้รับจดหมายลงทะเบียนจากเจ้าหน้าที่ไปรษณีย์ผู้นำจ่ายตามใบตอบรับเลขที่ ๗๒๒๒ เมื่อวันที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๕๔๘ ส่งถึงผู้ถูกร้อง เมื่อพยานได้รับแล้วก็ส่งให้ผู้ถูกร้องซึ่งมีบ้านพักอาศัยอยู่ในบริเวณโรงงาน ALCO PRODUCT

(๔) นายณรงค์ จันทนดิษฐ์ สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดนนทบุรี ให้ถ้อยคำว่า พยานเป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดนนทบุรีมาจนถึงปัจจุบันรวม ๓ สมัย ได้ยื่นบัญชี ฯ มาแล้วรวม ๔ ครั้ง พยานเคยยื่นเอกสารประกอบเพิ่มเติมที่สำนักงาน ป.ป.ช. (อาคารชนภูมิ) พร้อมกับผู้ถูกร้อง จำนวน ๒ ครั้ง คือเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๗ กรณีพ้นจากตำแหน่ง และเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๘ กรณีพ้นจากตำแหน่งมาแล้วเป็นเวลาหนึ่งปี เนื่องจากผู้ถูกร้องรู้จักเส้นทางมามายังสำนักงาน ป.ป.ช. เป็นอย่างดี และในการมาที่สำนักงาน ป.ป.ช. พยานและผู้ถูกร้องก็จะทราบและพูดคุยกันตลอดว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับยื่นบัญชี ฯ

(๕) ผู้ถูกร้องให้ถ้อยคำว่า เดิมชื่อ “ภัทรบท” ผู้ถูกร้องทราบว่า มีหน้าที่ต้องยื่นบัญชี ฯ ในกรณีเข้ารับตำแหน่ง กรณีพ้นจากตำแหน่งและกรณีพ้นจากตำแหน่งมาแล้วเป็นเวลาหนึ่งปี หลังจากพ้นจากตำแหน่งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดนนทบุรี เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๗ ไปแล้ว ผู้ถูกร้องได้รับหนังสือของสำนักงาน ป.ป.ช. ที่ขอให้ชี้แจงข้อเท็จจริงและเหตุผลของการไม่ยื่นบัญชี ฯ กรณีพ้นจากตำแหน่งและกรณีพ้นจากตำแหน่งมาแล้วเป็นเวลาหนึ่งปี รวม ๖ ฉบับจริง รวมทั้งได้เดินทางมาพบเจ้าหน้าที่ ป.ป.ช. ณ สำนักงาน ป.ป.ช. (อาคารชนภูมิ) หลายครั้ง แต่ผู้ถูกร้องก็ไม่ได้ยื่นบัญชี ฯ เนื่องจากในขณะนั้นยังขาดเอกสารประกอบเกี่ยวกับที่ดิน (แปลงเดิมจำนวน ๑ แปลง) และบัญชีเงินฝากธนาคาร โดยได้ขอผ่อนผันว่าจะมายื่นบัญชี ฯ ให้ครบถ้วนในคราวเดียวกันอีกครั้งหนึ่ง แต่ก็ไม่ได้ดำเนินการใด ๆ จนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้ก็ยังไม่ได้ยื่นบัญชี ฯ ของผู้ถูกร้องต่อผู้ร้องแต่อย่างใด

เนื่องจากต้องเดินทางไปดูแลกิจการทำสวนที่จังหวัดเชียงใหม่และจังหวัดสระบุรี และต้องดูแลปู่ที่อายุมาก ทำให้ไม่ค่อยมีเวลาในการรวบรวมเอกสารประกอบที่ยังขาดอยู่ และหลงลืมที่จะยื่นบัญชีฯ ต่อผู้ร้อง

ผู้ร้องได้พิจารณาเรื่องนี้ในการประชุมครั้งที่ ๒๕/๒๕๕๐ เมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๐ ที่ประชุมมีมติด้วยคะแนนเสียงเอกฉันท์ ๗ เสียง ว่า ผู้ถูกร้องจงใจไม่ยื่นบัญชีฯ ต่อผู้ร้องภายในเวลาที่กฎหมายกำหนด กรณีพ้นจากตำแหน่งและกรณีพ้นจากตำแหน่งมาแล้วเป็นเวลาหนึ่งปีในตำแหน่งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดนนทบุรี ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓๔ ประกอบประกาศคณะปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ฉบับที่ ๓๑ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๕ ข้อ ๓

คณะตุลาการรัฐธรรมนูญพิจารณาแล้ว เห็นว่า กรณีเป็นไปตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๔๕ มาตรา ๓๕ วรรคหนึ่ง และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓๔ ประกอบประกาศคณะปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ฉบับที่ ๓๑ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๕ ข้อ ๓ จึงรับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

คณะตุลาการรัฐธรรมนูญให้โอกาสผู้ถูกร้องยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา โดยส่งหนังสือ ลงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐ แจ้งให้ผู้ถูกร้องยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาภายในสิบห้าวันนับแต่วันรับหนังสือดังกล่าว ต่อมาผู้ถูกร้องขอขยายระยะเวลายื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาและคณะตุลาการรัฐธรรมนูญมีคำสั่งอนุญาตให้ขยายระยะเวลายื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาถึงวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๕๐ ผู้ถูกร้องยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาในวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๕๐ ต่อคณะตุลาการรัฐธรรมนูญสรุปความได้ว่า ผู้ถูกร้องมิได้ตั้งใจที่จะไม่ยื่นบัญชีฯ ด้วยเหตุที่ว่า ผู้ถูกร้องได้มีหนังสือขอผ่อนผันการยื่นบัญชีฯ เมื่อครั้งที่ผู้ถูกร้องครบวาระเมื่อวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ และผู้ถูกร้องพยายามติดต่อขอยื่นเอกสารอีกหลายครั้งโดยเข้ามาพบเจ้าพนักงาน ป.ป.ช. ด้วยตนเองที่สำนักงาน ป.ป.ช. โดยมีรายละเอียด ดังนี้

(๑) หลังจากที่ครบวาระเมื่อวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ ประมาณ ๒๐ วัน ผู้ถูกร้องได้ทำหนังสือถึงผู้ร้องเพื่อขอผ่อนผันการยื่นบัญชีฯ เนื่องจากอยู่ระหว่างการลงสมัครรับเลือกตั้งสมัยต่อไป ซึ่งผู้ถูกร้องได้รับการเลือกตั้งเข้ามาอีกครั้งหนึ่ง และในระหว่างรอการรับรองผลการเลือกตั้งจากคณะกรรมการเลือกตั้ง (ก.ก.ต.) มีเรื่องร้องเรียนจากคู่แข่งของผู้ถูกร้องเป็นจำนวนมากว่าผู้ถูกร้องกระทำผิด

กฎหมายเลือกตั้ง เป็นเหตุให้ผู้ถูกร้องจะต้องรวบรวมข้อมูลเพื่อแก้ข้อกล่าวหาดังกล่าว ก.ก.ต. ได้เรียกผู้ถูกร้องไปสอบปากคำในตอนเช้า พอตอนบ่ายก็มีคำสั่งให้การเลือกตั้งในคราวนั้นเป็นโมฆะ โดยให้เหตุผลว่าการเลือกตั้งเป็นไปโดยไม่สุจริตและเที่ยงธรรม และได้มีการประกาศให้เลือกตั้งใหม่ประมาณเดือนกันยายน ๒๕๔๗ เหตุการณ์ในครั้งนั้นทำให้ผู้ถูกร้องหมดศรัทธากับองค์กรอิสระเป็นอย่างมาก เมื่อมีการเลือกตั้งครั้งที่ ๒ ผู้ถูกร้องจึงไม่ออกไปหาเสียง ไม่ออกไปพบปะประชาชน หลังจากลงคะแนนเลือกตั้ง ผู้ถูกร้องแพ้การเลือกตั้ง ผู้ถูกร้องจึงตัดสินใจไปทำธุรกิจที่จังหวัดเชียงใหม่

(๒) เมื่อผู้ถูกร้องกลับจากเชียงใหม่ก็พบเอกสารที่ผู้ร้องส่งมาให้ ผู้ถูกร้องมิได้นิ่งนอนใจ โดยได้ชวนนายณรงค์ สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดนนทบุรีสมัยเดียวกันซึ่งครบวาระพร้อมกัน และได้รับการเลือกตั้งเข้าไปใหม่ ไปยื่นเอกสารบัญชี ฯ ที่สำนักงาน ป.ป.ช. โดยให้นายณรงค์ยื่นเอกสารก่อน และผู้ถูกร้องก็นั่งรออยู่ข้าง ๆ เนื่องจากเจ้าพนักงาน ป.ป.ช. ที่รับผิดชอบเป็นบุคคลคนเดียวกัน หลังจากที่ได้ฟังเจ้าพนักงาน ป.ป.ช. และนายณรงค์ชี้แจงเอกสารการยื่นบัญชี ฯ ผู้ถูกร้องเห็นว่าเอกสารบัญชี ฯ ของผู้ถูกร้องที่จะมายื่นยังไม่เรียบร้อย จึงไม่ได้ยื่นเอกสารให้กับเจ้าพนักงาน ป.ป.ช.

ผู้ถูกร้องได้ไปพบเจ้าพนักงาน ป.ป.ช. พร้อมกับนายณรงค์ จำนวน ๒ ครั้ง แต่ผู้ถูกร้องจำวันที่ไม่ได้ว่าได้ไปพบช่วงใดบ้าง การไปและกลับมาแต่ละครั้ง นายณรงค์จะถามว่าแล้วเอกสารบัญชี ฯ ของผู้ถูกร้องไม่ยื่นหรือผู้ถูกร้องก็จะตอบว่าเอกสารยังไม่เรียบร้อยเลยยังไม่ได้ยื่น

(๓) ผู้ถูกร้องขึ้นลงระหว่างจังหวัดเชียงใหม่และจังหวัดนนทบุรีบ่อยครั้ง จนเมื่อวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๔๕ ผู้ถูกร้องตั้งใจจะมายื่นบัญชี ฯ ที่สำนักงาน ป.ป.ช. จึงถามพี่สาว คือนางสาววิภาวัลย์ซึ่งเป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดสมัยเดียวกันว่า ผู้ถูกร้องกำลังจะไปยื่นบัญชี ฯ ที่สำนักงาน ป.ป.ช. ส่วนของพี่สาวยื่นเรียบร้อยแล้วหรือยัง นางสาววิภาวัลย์จึงฝากเอกสารมายื่นให้เจ้าพนักงาน ป.ป.ช. ด้วยจำนวนหนึ่ง เมื่อผู้ถูกร้องพบเจ้าพนักงาน ป.ป.ช. ผู้ถูกร้องได้ยื่นเอกสารของนางสาววิภาวัลย์ให้แก่เจ้าพนักงาน ป.ป.ช. ก่อน เมื่อเจ้าพนักงาน ป.ป.ช. ตรวจรับเอกสารเรียบร้อยผู้ถูกร้องจึงยื่นเอกสารบัญชี ฯ ของผู้ถูกร้องให้แก่เจ้าพนักงาน ป.ป.ช. เมื่อเจ้าพนักงาน ป.ป.ช. ตรวจสอบเอกสารบัญชี ฯ ของผู้ถูกร้องแล้ว เจ้าพนักงาน ป.ป.ช. บอกว่าเอกสารบางรายการของผู้ถูกร้องยังไม่เรียบร้อย จึงส่งมอบเอกสารบัญชี ฯ กลับคืนมาที่ผู้ถูกร้องให้ไปทำให้เรียบร้อย

แล้วจึงกลับมาขึ้นใหม่ ผู้ถูกร้องจึงนำเอกสารบัญชี ฯ ของผู้ถูกร้องกลับบ้านเพื่อจะเตรียมเอกสารให้เรียบร้อยและดำเนินการขึ้นใหม่ต่อไป

(๔) การที่ผู้ร้องมีคำสั่งให้นางสุภาภรณ์ มาให้ถ้อยคำต่อเจ้าพนักงาน ป.ป.ช. นั้น คำให้การของนางสุภาภรณ์ไม่เป็นความจริงแต่อย่างใด กล่าวคือ ผู้ถูกร้องไม่เคยได้รับโทรศัพท์แจ้งเรื่องให้ไปชี้แจงเหตุผลของการไม่ขึ้นบัญชี ฯ จากนางสุภาภรณ์เลย และไม่เคยได้พูดคุยกันถึงเรื่องดังกล่าว พบหน้ากันก็เพียงแค่กล่าวสวัสดีกัน และต่างคนก็เดินแยกกันไปทำธุระของตน

(๕) เอกสารประกอบคำชี้แจงที่ไม่พร้อมของผู้ถูกร้องนั้น เป็นเอกสารเกี่ยวกับโฉนดที่ดิน ซึ่งโฉนดที่ดินเหล่านี้ถึงแม้จะเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ถูกร้องก็จริง แต่บิดาของผู้ถูกร้อง คือ นายชยันต์ วรวรรณปรีชา อายุ ๖๐ ปี เก็บรักษาไว้เพียงผู้เดียว ความสัมพันธ์ของผู้ถูกร้องกับบิดาเป็นไปโดยไม่ราบรื่นเท่าใดนัก จะพูดคุยกันเฉพาะแต่เรื่องงานเพียงอย่างเดียว และนาน ๆ จะพบคุยกัน โดยใช้เวลาไม่เกิน ๑๐ นาที และส่วนใหญ่ที่คุยกันก็จะโดนตำหนิอยู่ฝ่ายเดียว ผู้ถูกร้องพยายามหาเหตุผลขึ้นมาแย้ง ก็จะถูกต่อว่ากลับมาทุกครั้ง ความสัมพันธ์ของบิดากับผู้ถูกร้องเป็นเสมือนนายจ้างกับลูกจ้างมากกว่าจะเป็นเหมือนบิดากับบุตร ทั้งนี้ เพราะบิดาของผู้ถูกร้องมีภรรยา ๔ คน มีบุตรรวมกัน ๑๐ คน ผู้ถูกร้องเป็นบุตรคนที่ ๘ จากทั้งหมด และเป็นบุตรคนที่ ๓ ของภรรยาคนที่ ๓ ดังนั้น ที่ความสัมพันธ์ของผู้ถูกร้องกับบิดาห่างเหินกันไม่เป็นดังครอบครัวทั่วไป ฉะนั้น ผู้ถูกร้องจะไปเอาอะไรบางอย่างหรือขออะไรบางอย่างจึงมิใช่เป็นเรื่องง่าย

(๖) ผู้ถูกร้องมีปู่ อายุ ๘๘ ปี ซึ่งชรามากแล้ว ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ ต้องนอนทั้งวัน และขาดคนดูแลที่จะมาป้อนข้าว ป้อนน้ำ อาบน้ำ ล้างตัว ผู้ถูกร้องต้องคอยดูแลตลอดเวลา ในช่วงที่ผู้ถูกร้องไปติดต่องานก็จะฝากให้ผู้อื่นดูแลให้ จนเมื่อวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ปู่ของผู้ถูกร้องก็สิ้นใจ นอกจากนี้ ผู้ถูกร้องมีบุตร ๒ คน คนแรกเป็นบุตรหญิง เกิดเมื่อ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๓ อายุ ๖ ปี ๗ เดือน คนที่สองเป็นบุตรชาย เกิดเมื่อ ๒ มกราคม ๒๕๔๘ อายุ ๑ ขวบ ๖ เดือน โดยภรรยาเริ่มตั้งท้องประมาณเดือนมีนาคม ๒๕๔๘ ในช่วงนั้นผู้ถูกร้องจะเอาใจใส่ดูแลภรรยา อีกทั้งบุตรคนแรกก็ยังเล็กช่วยเหลือตนเองยังไม่ได้ดีนัก ผู้ถูกร้องต้องแบ่งเบาภาระและคอยช่วยเหลือภรรยาที่ตั้งท้องและเลี้ยงลูกให้ดีที่สุด ทั้งนี้ ผู้ถูกร้องมุ่งมั่นทำงานและพยายามสร้างฐานะทางครอบครัว จนกระทั่งเวลาที่ผู้ถูกร้องมีเหลืออยู่หลังจากว่างเว้นจากการทำงานและดูแลปู่ผู้ถูกร้องจะอยู่กับบุตร

ทำให้บางครั้งผู้ถูกร้องอาจลืมเรื่องที่จะต้องกระทำหรือเรื่องที่ยังไม่ได้กระทำไป แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นผู้ถูกร้องไม่เคยคิดที่จะหลบเลี่ยงปกปิดหรือจงใจที่จะกระทำผิดกฎหมาย

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาคำร้อง เอกสารประกอบคำร้องและคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงเพียงพอที่จะพิจารณาวินิจฉัยได้แล้ว มีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยชี้ขาดว่าผู้ถูกร้องจงใจไม่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน และเอกสารประกอบ กรณีพ้นจากตำแหน่งและกรณีพ้นจากตำแหน่งมาแล้วเป็นเวลาหนึ่งปี ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓๔ ประกอบประกาศคณะปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ฉบับที่ ๓๑ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๕ ข้อ ๓ หรือไม่

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓๐๐ บัญญัติว่า

“ให้คณะตุลาการรัฐธรรมนูญตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๔๕ เป็นศาลรัฐธรรมนูญตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้ โดยให้ผู้ดำรงตำแหน่งประธานศาลฎีกาเป็นประธานศาลรัฐธรรมนูญ ผู้ดำรงตำแหน่งประธานศาลปกครองสูงสุดเป็นรองประธานศาลรัฐธรรมนูญ แต่ให้ผู้พิพากษาในศาลฎีกาหรือตุลาการในศาลปกครองสูงสุดที่ได้รับเลือกตามมาตรา ๓๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๔๕ คงดำรงตำแหน่งเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญต่อไปจนกว่าจะมีการแต่งตั้งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญขึ้นใหม่ตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้ ซึ่งต้องไม่เกินหนึ่งร้อยห้าสิบวันนับแต่วันที่ได้มีการแต่งตั้งประธานสภาผู้แทนราษฎรและผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎรภายหลังจากการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเป็นการทั่วไปครั้งแรกตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้

มิให้นำบทบัญญัติมาตรา ๒๐๕ (๓) มาตรา ๒๐๗ (๑) (๒) และมาตรา ๒๐๘ (๕) มาใช้บังคับกับการดำรงตำแหน่งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญตามวรรคหนึ่ง

ให้บทบัญญัติมาตรา ๓๕ วรรคสอง วรรคสามและวรรคสี่ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๔๕ ยังคงมีผลใช้บังคับต่อไปจนกว่าจะมีการตราพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญขึ้นใช้บังคับ

บรรดาคดีหรือการใดที่อยู่ในระหว่างดำเนินการของคณะตุลาการรัฐธรรมนูญตามวรรคหนึ่ง ให้ศาลรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๓๐๑ ดำเนินการต่อไป และเมื่อมีการแต่งตั้งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ



ตามรัฐธรรมนูญนี้แล้ว บรรดาคดีหรือการที่ค้างดำเนินการนั้นให้ออนไปอยู่ในอำนาจหน้าที่ของศาลรัฐธรรมนูญที่แต่งตั้งขึ้นใหม่นั้น

ในระหว่างที่ยังมิได้มีการตราพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ ให้ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจออกข้อกำหนดเกี่ยวกับวิธีพิจารณาและการทำคำวินิจฉัยได้ แต่ทั้งนี้ ต้องตราพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญดังกล่าวให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งปีนับแต่วันประกาศใช้รัฐธรรมนูญนี้”

พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔ มาตรา ๓๒ มาตรา ๓๓ และมาตรา ๓๔ บัญญัติไว้ดังนี้

มาตรา ๔ บัญญัติว่า “ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้ .... “ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง” หมายความว่า .... (๕) ผู้บริหารท้องถิ่นและสมาชิกสภาท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ที่มีรายได้หรืองบประมาณไม่ต่ำกว่าเกณฑ์ที่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา ....”

มาตรา ๓๒ บัญญัติว่า “ให้ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมีหน้าที่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินของตน คู่สมรส และบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะตามที่มีอยู่จริงในวันที่ยื่นบัญชีดังกล่าวตามแบบที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ประกาศกำหนด ต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ทุกครั้งที่เข้ารับตำแหน่งและพ้นจากตำแหน่ง

ทรัพย์สินและหนี้สินที่ต้องแสดงรายการให้รวมทั้งทรัพย์สินและหนี้สินในต่างประเทศและทรัพย์สินที่มีได้อยู่ในความครอบครองของผู้ยื่น คู่สมรส และบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะด้วย

ในกรณีที่ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองตามวรรคหนึ่งผู้ใดดำรงตำแหน่งทางการเมืองมากกว่าหนึ่งตำแหน่ง ให้ผู้นั้นแยกการยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินทุกตำแหน่ง ตามระยะเวลาการยื่นบัญชีที่กำหนดไว้สำหรับตำแหน่งนั้น ๆ”

มาตรา ๓๓ บัญญัติว่า “การยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินตามมาตรา ๓๒ ให้ยื่นพร้อมเอกสารประกอบซึ่งเป็นสำเนาหลักฐานที่พิสูจน์ความมีอยู่จริงของทรัพย์สินและหนี้สินดังกล่าว รวมทั้งสำเนาแบบแสดงรายการภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาในรอบปีภาษีที่ผ่านมา โดยผู้ยื่นจะต้องลงลายมือชื่อรับรองความถูกต้องกำกับไว้ในบัญชีและสำเนาหลักฐานที่ยื่นไว้ทุกหน้า พร้อมทั้ง

จัดทำรายละเอียดของเอกสารประกอบบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินที่ยื่นด้วย และต้องยื่นภายในกำหนดเวลาดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีที่เป็นการเข้ารับตำแหน่ง ให้ยื่นภายในสามสิบวันนับแต่วันเข้ารับตำแหน่ง

(๒) ในกรณีที่เป็นการพ้นจากตำแหน่ง ให้ยื่นภายในสามสิบวันนับแต่วันพ้นจากตำแหน่ง

(๓) ในกรณีที่ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองซึ่งได้ยื่นบัญชีไว้แล้ว ตายในระหว่างดำรงตำแหน่งหรือก่อนยื่นบัญชีหลังจากพ้นตำแหน่ง ให้ทายาทหรือผู้จัดการมรดกยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินที่มีอยู่ในวันที่ผู้ดำรงตำแหน่งนั้นตายภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ผู้ดำรงตำแหน่งตาย

ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองซึ่งพ้นจากตำแหน่ง นอกจากต้องยื่นบัญชีตาม (๒) แล้ว ให้มีหน้าที่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินอีกครั้งหนึ่งภายในสามสิบวันนับแต่วันที่พ้นจากตำแหน่งดังกล่าวมาแล้วเป็นเวลาหนึ่งปีด้วย”

มาตรา ๓๔ บัญญัติว่า “ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองผู้ใดจงใจไม่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน และเอกสารประกอบต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ภายในเวลาที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้กำหนด หรือจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน และเอกสารประกอบด้วยข้อความอันเป็นเท็จ หรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ ให้ผู้นั้นพ้นจากตำแหน่งนับแต่วันที่ครบกำหนดต้องยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน หรือนับแต่วันที่ตรวจพบว่ามีกรกระทำดังกล่าว แล้วแต่กรณี และห้ามมิให้ผู้นั้นดำรงตำแหน่งทางการเมืองเป็นเวลาห้าปีนับแต่วันที่พ้นจากตำแหน่ง ในการนี้ ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. เสนอเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยชี้ขาด และเมื่อศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยชี้ขาดว่าเป็นการจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน และเอกสารประกอบด้วยข้อความอันเป็นเท็จ หรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ ให้ผู้นั้นพ้นจากตำแหน่งทางการเมืองที่ดำรงอยู่ แต่ไม่กระทบกระเทือนกิจการที่ผู้นั้นได้กระทำไปในตำแหน่งดังกล่าว”

ประกาศคณะปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ฉบับที่ ๓๑ เรื่อง การดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๕

ข้อ ๓ บัญญัติว่า “กรณีผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองจงใจไม่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน และเอกสารประกอบต่อคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ภายใน

เวลาที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ กำหนดให้ดำเนินการตามมาตรา ๓๔ เช่นเดียวกับกรณีการจ้องยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน และเอกสารประกอบด้วยข้อความอันเป็นเท็จ หรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ”

สำหรับประกาศคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ เรื่อง กำหนดเกณฑ์รายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อให้ผู้บริหารท้องถิ่นและสมาชิกสภาท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ลงวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๔๒ ซึ่งมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๓ นั้น ได้ประกาศกำหนดให้ผู้บริหารและสมาชิกสภาท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในองค์การบริหารส่วนจังหวัดที่มีรายได้ไม่ต่ำกว่าหนึ่งร้อยล้านบาท เป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง และมีหน้าที่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ตามมาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยให้รายได้ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดที่กำหนดดังกล่าว หมายถึงรายได้ รวมเงินอุดหนุน เงินสะสม และเงินกู้ ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ในปีงบประมาณที่ผ่านมา

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาแล้ว เมื่อปรากฏว่าในระหว่างการพิจารณาคำร้องนี้ได้มีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ โดยที่มาตรา ๓๐๐ ของรัฐธรรมนูญดังกล่าว บัญญัติให้คณะตุลาการรัฐธรรมนูญตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๔๙ เป็นศาลรัฐธรรมนูญ และบัญญัติให้บรรดาคดีหรือการใดที่อยู่ในระหว่างดำเนินการของคณะตุลาการรัฐธรรมนูญ ให้ศาลรัฐธรรมนูญดำเนินการต่อไป คดีตามคำร้องนี้จึงอยู่ในอำนาจหน้าที่ของศาลรัฐธรรมนูญที่จะพิจารณาวินิจฉัย และเมื่อปรากฏว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัดนนทบุรี มีรายได้ในปีงบประมาณ ๒๕๔๒ รวมทั้งสิ้น ๓๓๖,๕๒๓,๖๔๕.๔๑ บาท จึงเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีรายได้ อยู่ในเกณฑ์ตามประกาศของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เรื่อง กำหนดเกณฑ์รายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อให้ผู้บริหารท้องถิ่นและสมาชิกสภาท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ลงวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๔๒ ที่กำหนดหลักเกณฑ์ว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัดที่มีรายได้ไม่ต่ำกว่าหนึ่งร้อยล้านบาท ผู้บริหารท้องถิ่นและสมาชิกสภาท้องถิ่นเป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมีหน้าที่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อคณะกรรมการ

ป.ป.ช. ผู้ถูกร้องเป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดนนทบุรี เข้าดำรงตำแหน่งเมื่อวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๓ จึงเป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองซึ่งมีหน้าที่ต้องยื่นบัญชีต่อผู้ร้องภายในสามสิบวัน ทุกครั้งเมื่อเข้ารับตำแหน่ง พ้นจากตำแหน่งและพ้นจากตำแหน่งมาแล้วเป็นเวลาหนึ่งปี ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔ (๕) มาตรา ๓๒ และมาตรา ๓๓

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบของผู้ร้อง และคำชี้แจงของผู้ถูกร้อง รับกันฟังได้เป็นที่ยุติได้ว่า ผู้ถูกร้องพ้นจากตำแหน่งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดนนทบุรีตามวาระเมื่อวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๓ และผู้ถูกร้องได้ยื่นบัญชี ๑ ครั้ง คือ เมื่อเข้ารับตำแหน่งโดยยื่นเมื่อวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๔๓ แต่ไม่ได้ยื่นบัญชี ๑ อีกสองครั้ง คือ กรณีพ้นจากตำแหน่งและกรณีพ้นจากตำแหน่งมาแล้วเป็นเวลาหนึ่งปี โดยผู้ถูกร้องมิได้แจ้งเหตุขัดข้องให้ผู้ร้องทราบ แม้ว่าผู้ร้องจะได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ถูกร้องชี้แจงข้อเท็จจริงถึง ๖ ฉบับ ผู้ถูกร้องก็ได้ชี้แจงเหตุที่มีได้ยื่นบัญชี ๑ แต่อย่างไรก็ตามยังได้ความตามคำร้องของผู้ร้องด้วยว่า ผู้ร้องให้เจ้าพนักงาน ป.ป.ช. รวบรวมพยานหลักฐานเพิ่มเติมโดยการรวบรวมพยานเอกสารและสอบสวนปากคำพยานบุคคลรวมทั้งผู้ถูกร้อง ซึ่งในการเข้าชี้แจงต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ดังกล่าว ผู้ถูกร้องก็ยอมรับว่า ผู้ถูกร้องรับทราบหนังสือขอชี้แจงข้อเท็จจริงที่ส่งมาถึงผู้ถูกร้องทั้ง ๖ ฉบับ ซึ่งรวมถึงฉบับที่มีผู้อื่นรับไว้แทนด้วย แต่ผู้ถูกร้องไม่ได้ชี้แจงข้อเท็จจริงต่อผู้ร้องแต่อย่างใด นอกจากนี้ เมื่อวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๔๕ ผู้ถูกร้องได้รับมอบหมายจากนางสาววิภาวัลย์ ซึ่งเป็นพี่สาวและดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดนนทบุรีสมัยเดียวกันให้มายื่นบัญชี ๑ แทนในกรณีที่นางสาววิภาวัลย์ พ้นจากตำแหน่งมาแล้วเป็นเวลาหนึ่งปี ณ สำนักงาน ป.ป.ช. แต่ผู้ถูกร้องยังคงไม่ได้ยื่นบัญชี ๑ ของตนเองแต่อย่างใด ข้อเท็จจริงจึงฟังได้ว่า ผู้ถูกร้องทราบว่าตนมีหน้าที่ต้องยื่นบัญชี ๑ ต่อผู้ร้อง กรณีพ้นจากตำแหน่งและกรณีพ้นจากตำแหน่งมาแล้วเป็นเวลาหนึ่งปี แต่ผู้ถูกร้องจงใจไม่ยื่นบัญชี ๑ กรณีพ้นจากตำแหน่งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดนนทบุรี และกรณีพ้นจากตำแหน่งดังกล่าวมาแล้วเป็นเวลาหนึ่งปีภายในกำหนดเวลาตามกฎหมาย

ส่วนที่ผู้ถูกร้องยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาอ้างเหตุผลว่า ผู้ถูกร้องมิได้จงใจไม่ยื่นบัญชี ๑ ต่อผู้ร้องกรณีพ้นจากตำแหน่ง และกรณีพ้นจากตำแหน่งมาแล้วเป็นเวลาหนึ่งปี เพราะผู้ถูกร้องได้มีหนังสือ

ขอผ่อนผันการยื่นบัญชี ฯ เมื่อครั้งที่ผู้ถูกร้องหมดวาระการดำรงตำแหน่งในวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ และผู้ถูกร้องพยายามติดต่อขอยื่นเอกสารอีกหลายครั้ง แต่เจ้าพนักงาน ป.ป.ช. ตรวจสอบเอกสารบัญชี แสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินของผู้ถูกร้องแล้วเห็นว่ายังไม่ถูกต้องเรียบร้อย จึงส่งมอบเอกสาร กลับคืนมาให้ผู้ถูกร้องกลับไปจัดทำและนำมายื่นใหม่ แต่เอกสารประกอบที่ไม่พร้อมของผู้ถูกร้อง เป็นเอกสารเกี่ยวกับโฉนดที่ดินของผู้ถูกร้อง ซึ่งนายชยันต์ วรธรรมปรีชา บิดาของผู้ถูกร้องเป็นผู้เก็บ รักษาไว้แต่ความสัมพันธ์ของบิดากับผู้ถูกร้องเป็นเสมือนนายจ้างกับลูกจ้างมากกว่าจะเป็นเหมือนบิดา กับบุตรเป็นความสัมพันธ์ห่างเหินกันไม่เป็นดังครอบครัวทั่วไป ทำให้ผู้ถูกร้องไม่อาจเอาอะไรบางอย่าง หรืออะไรบางอย่างจากบิดาได้โดยง่าย ประกอบกับผู้ถูกร้องมีภาระต้องปรนนิบัติดูแลปู่ซึ่งชรามาก อายุ ๕๕ ปี ที่ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้จนปู่ของผู้ถูกร้องถึงแก่กรรม และต้องมุ่งมั่นทำงาน สร้างฐานะครอบครัวเพื่ออุปการะเลี้ยงดูบุตรหญิงชายซึ่งยังเยาว์วัยอยู่มากอายุเพียง ๖ ขวบ และ ๑ ขวบเศษ ตามลำดับ ทำให้ผู้ถูกร้องหลงลืมเรื่องที่ต้องกระทำหรือเรื่องที่ยังมิได้กระทำไป แต่ทั้งนี้ ผู้ถูกร้องไม่เคยที่จะหลบเลี่ยงปกปิดหรือจงใจไม่ยื่นบัญชี ฯ ต่อผู้ร้อง นั้น เห็นว่า บทบัญญัติของ มาตรา ๓๒ และมาตรา ๓๓ ของพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปราม การทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ เป็นบทบัญญัติที่ตราขึ้นเพื่อบังคับการตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ หมวด ๑๐ เรื่องการตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐ ส่วนที่ ๑ การแสดงบัญชีรายการ ทรัพย์สินและหนี้สิน มาตรา ๒๕๑ และมาตรา ๒๕๒ ซึ่งเป็นหลักการสำคัญที่มีวัตถุประสงค์มุ่งหมาย ที่จะสร้างระบบตรวจสอบการทุจริตของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองให้มีความรัดกุมและเกิดประสิทธิผล ในการตรวจสอบได้อย่างแท้จริง ดังนั้น พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและ ปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓๒ จึงกำหนดให้ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองต้องยื่น บัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินของตนเอง คู่สมรส และบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะตามที่มีอยู่จริง ในวันที่ยื่นบัญชีดังกล่าว กับกำหนดให้ต้องยื่นพร้อมเอกสารประกอบ ซึ่งเป็นสำเนาหลักฐานที่พิสูจน์ ความมีอยู่จริงของทรัพย์สินและหนี้สินดังกล่าว รวมทั้งสำเนาแบบแสดงรายการภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ในรอบปีภาษีที่ผ่านมาด้วย ยิ่งไปกว่านั้น ความในมาตรา ๓๓ ยังกำหนดกรอบเวลาให้ผู้ดำรงตำแหน่ง ทางการเมืองต้องยื่นบัญชี ฯ ถึง ๓ ครั้ง กล่าวคือ ครั้งแรก กรณีเป็นการเข้ารับตำแหน่ง ครั้งที่สอง กรณีเป็นการพ้นจากตำแหน่ง และครั้งที่สามซึ่งเป็นกรณีพ้นจากตำแหน่งมาแล้วเป็นเวลาหนึ่งปี ทั้งนี้ ก็เพื่อให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีข้อมูลในการตรวจสอบทรัพย์สินของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

ว่าตลอดระยะเวลาที่ผู้นั้นเป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองและใช้อำนาจรัฐในการบริหารราชการแผ่นดิน ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองผู้นั้นมีทรัพย์สินเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นผิดปกติหรือไม่ หากมีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นผิดปกติ คณะกรรมการ ป.ป.ช. จะได้แจ้งให้ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองผู้นั้น หรือทายาทหรือผู้จัดการมรดกของเขาแล้วแต่กรณี ซึ่งแจ้งการได้มาของทรัพย์สินดังกล่าวเพื่อดำเนินการตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๘ ให้ทรัพย์สินที่เพิ่มขึ้นผิดปกตินั้นตกเป็นของแผ่นดินต่อไป ดังนั้น หลักเกณฑ์และวิธีการรวมทั้งกรอบเวลาที่มาตรา ๓๒ และมาตรา ๓๓ กำหนดให้ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองต้องปฏิบัติเกี่ยวกับการยื่นบัญชีฯ จึงเป็นกฎเกณฑ์พื้นฐานสำคัญที่ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองทุกคนต้องรับรู้ และตระหนักว่าเป็นหน้าที่ที่จะพึงต้องปฏิบัติอย่างเคร่งครัดจึงไม่ชอบที่ผู้ถูกร้องหรือผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองคนใดจะอ้างความสัมพันธทางครอบครัว รวมทั้งเหตุส่วนตัวที่มีภารกิจทางหน้าที่การงานหรือหน้าที่ในครอบครัวที่ต้องดูแลปรนนิบัติญาติผู้ใหญ่ตลอดจนบุตรภรรยา จนเป็นเหตุให้หลงลืมไม่ยื่นบัญชีต่อผู้ร้องภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดมาเป็นข้อแก้ตัวว่ามิได้ตั้งใจฝ่าฝืนบทกฎหมายดังกล่าวข้างต้นได้ เพราะมีจะนั้นกลไกการตรวจสอบการทุจริตประพฤติมิชอบของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองที่รัฐธรรมนูญกำหนดไว้จะไม่เกิดประสิทธิผลต่อการตรวจสอบของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้เลย ข้อแก้ตัวของผู้ถูกร้องตามคำชี้แจงจึงฟังไม่ขึ้น

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ศาลรัฐธรรมนูญจึงวินิจฉัยชี้ขาดว่า นายภทรบท วรวรรณปรีชา ผู้ถูกร้อง จงใจไม่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน และเอกสารประกอบ กรณีพ้นจากตำแหน่งและกรณีพ้นจากตำแหน่งมาแล้วเป็นเวลาหนึ่งปี และต้องห้ามมิให้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองเป็นเวลาห้าปี นับแต่วันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓๔ ประกอบประกาศคณะปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ฉบับที่ ๓๑ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๕ ข้อ ๓

นายวิรัช ลิ้มวิชัย

ประธานศาลรัฐธรรมนูญ

หม่อมหลวงไกรฤกษ์ เกษมสันต์

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นายเจริญ หัตถกรรม

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นายธานีศ เกศวพิทักษ์

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นายวิชัย ชื่นชมพูนุท

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นายสมชาย พงษ์ธา

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ